

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central
Judecător: Valeriu Pădurari
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: Stela Procopciuc
Elena Grumeza
Adriana Garbuz

ÎNCHEIERE

10 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Dumitru Visternicean
Judecători: Iurie Bejenaru, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” împotriva Biroului Vamal Nord cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasate excedentar, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 26 septembrie 2017 prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți sediul Central din 27 iunie 2017 prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 16 februarie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”, prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Nord cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasate excedentar, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 21 decembrie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” pentru vămuirea mărfii deținea pachetul de documente obligatorii în conformitate cu ordinul Serviciului Vamal nr.01-1 din 04 ianuarie 2016. Colaboratorul vamal, verificând corectitudinea declarației DVV-1, a motivat că marfa prezintă risc de subevaluare, iar documentele prezentate nu sunt

suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și că mai sunt necesare acte suplimentare.

Potrivit pct.3 din Regulamentul cu privire la utilizarea actelor necesare vămuirii mărfurilor, din momentul solicitării de către organul vamal în procesul vămuirii a actelor suplimentare, conform pct. 2 acestea se menționează în actul de inspecție și devin obligatorii, însă la caz , această mențiune nu se regăsește în actul de inspecție, prin urmare nefiind incluse, aceste acte suplimentare nu sunt obligatorii.

În pct. 29 al instrucțiunii se menționează că pe noua tipizată DVV, colaboratorul vamal în rubrica „Mențiunile biroului vamal” face consemnarea „VV verificată”, o autentifică prin semnătură și ștampilă matricolă personală, indică data și ora completării, însă, acest fapt n-a fost făcut, prin urmare rubrica „mențiunile biroului vamal” din tipizata DVV este lipsită de ora modificărilor efectuate.

Potrivit documentelor eliberate de către Biroul Vamal Briceni, Societății cu Răspundere Limitată „Linavan” i s-a refuzat calcularea în vamă a mărfii după metoda 1 pe motiv că nu a prezentat în vamă toate actele necesare, cerință care declarantul a îndeplinit-o.

Consideră Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” că, urma să completeze tipizata DVV-1 care cuprinde metoda 1 și nu DVV-2 care cuprinde metodele 2-6, pe care i-au dat-o spre completare colaboratorii Biroului Vamal, motivând că nu are actele necesare.

Indică reclamanta că, nu este de acord cu mărimea plăților vamale calculate după metoda 6 și consideră calculul plăților vamale încasate excedentar în sumă de 5 427,06 lei din marfa importată în valoare de 1327,50 USD, contravine Codului vamal și Legii cu privire la tariful vamal.

În rezultatul examinării declarației vamale, inspectorul vamal a operat rectificări prin care a majorat valoarea prețurilor vamale.

Menționează că, în cazuri similare de import, alți angajați ai Biroului Vamal Briceni au adoptat decizii/acte de inspecție prin care calculul taxelor vamale a fost efectuat pornind de la prețul contractual al bunurilor importate și că organul vamal putea emite actul de inspecție privind majorarea valorii în vamă pentru marfa importată în cazul în care ar fi solicitat declarantului careva documente suplimentare conform listei documentelor solicitate pentru confirmarea valorii în vamă, iar ultimul era în imposibilitate să le prezinte, în așa caz puteau fi de acord ca organul vamal să purcedă la următoarea metodă de vămuire după cea prevăzută la art.11 a Legii cu privire la tariful vamal, iar Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” a prezentat documentele solicitate de Biroul Vamal Nord, însă valoarea mărfii nu a fost calculată după metoda 1.

Serviciul Vamal prin scrisoarea din 17 ianuarie 2017 cu nr. de ieșire 28/11-769 i-a comunicat că cererea prealabilă s-a respins ca nefondată, iar de la Biroul Vamal Briceni nu a primit răspuns la cererea prealabilă.

În urma acțiunilor ilegale Societății cu Răspundere Limitată „Linavan” i-a fost cauzat prejudiciu nepatrimonial prin faptul că, ore și zile la rând marfa a fost reținută

în vamă pentru a explica/argumenta de ce urmează să fie calculată anume după metoda 1. A fost impusă neîntemeiat de a prezenta suplimentar documente care nu erau obligatorii pentru calcularea valorii mărfii potrivit metodei 1, a cheltuit surse financiare adăugătoare pentru combustibilul automobilului, a suportat cheltuieli aferente pentru întreținere, alimentare și achitarea unui supliment la salariu șoferului. Activitatea Societății cu Răspundere Limitată „Linavan” a fost tulburată pe motiv că materia primă care era importată a fost reținută neîntemeiat în vamă și a ajuns cu întârziere. Întreprinderea a încălcat termenii contractuali cu alte firme cărora le realiza marfa finită. A pierdut clienți importanți. S-a știrbit reputația pe care a acumulat-o cu greu de-a lungul activității și s-a creat neîncredere în mediul de afaceri.

Solicită Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” anularea actului de inspecție nr. 2050I14946 din 22 decembrie 2016 emis de către Biroul Vamal Nord; obligarea Biroului Vamal Nord de a revizui modul de calculare a plăților vamale pentru marfa lemnoasă importată la data de 21 decembrie 2016 conform metodei 1; încasarea de la Biroul Vamal Nord în beneficiul său a sumei de 5 427,06 lei încasată excedentar, prejudiciul nepatrimonial în mărime de 5 000 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 5 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Bălți sediul Central din 27 iunie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 26 septembrie 2017, a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” și menținută hotărârea Judecătoria Bălți sediul Central din 27 iunie 2017.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 9 noiembrie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”, prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie, a depus cerere de recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 26 septembrie 2017 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”.

În motivarea cererii de recurs a indicat că instanța de fond și cea de apel nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea corectă a pricinii.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 28 noiembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Prin referința Biroului Vamal Nord nr. 28/31-18396 expediată în adresa Curții Supreme de Justiție la data de 12 decembrie 2017, s-a solicitat de a considera inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia Curții de Apel Bălți din 26 septembrie 2017 a fost recepționată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” la data de 27 octombrie 2017 (f.d.116), iar cererea de recurs a fost depusă prin intermediul oficiului poștal la data de 9 noiembrie 2017 (f.d.128).

Astfel, instanța de recurs constată că recurenta Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se

încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurenței cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan” prin intermediul avocatului Odobescu Ghenadie se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător:

Dumitru Visternicean

Judecători:

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu